

[Th Thyregod.]

Vi har modtaget en række oplysninger og henvendelser, og jeg vil gerne pointere, at narkotikaudvalget skal fortsætte sit arbejde også i sommerens løb, og at betænkningen kun dækker en del af det, som udvalget har beskæftiget sig med.

Et af spørgsmålene er, om den nuværende lov er tilstrækkelig effektiv, om opdelingen forbruger/mild sanktion, forhandler/streng sanktion er rigtig. Man har over for udvalget fra politiets side peget på visse bevisproblemer, specielt dette, at forhandlere, der kun er i besiddelse af et ringe kvantum narkotika, har sagt, at de alene var forbrugere. Dette spørgsmål har justitsministeren også udtalt sig om. Jeg har forstået det således, at man må lade domstolene afgøre dette bevismæssige problem, men der er altså et problem i denne forbindelse.

Ved de ændringer, som gennemførtes i 1969 i narkotikalovgivningen, forhøjede man, som det er blevet nævnt, straffen for de professionelle narkotikahandlere, og dette opretholdes i overensstemmelse med norsk og svensk lovgivning. En eventuel yderligere forhøjelse af strafferammen må afventes virkningerne af den indsats, der fra politiets, toldvæsenets og apotekernes side gøres for at stoppe forsyningskilderne, en indsats, som man må lægge meget større vægt på end spørgsmålet om selve straffelovgivningen. Hertil kommer, at det for så vidt ikke er selve strafferammen, der er afgørende, men domstolenes afgørelser, og her mener jeg, at man gennem de afsagte højesteretsdomme har fået fastslået, at der for de professionelle narkotikahandlere bliver tale om strenge straffe.

Særlig vedrørende apotekerne kan jeg henviser til det, som står i udvalgsbetænkningen herom. Her er der navnlig gjort en indsats af fru Merete Bjørn Hanssen, som har beskæftiget sig med dette spørgsmål, og jeg kan henviser til bemærkningerne herom i udvalgsbetænkningen.

Endvidere har rigsadvokatens cirkulære naturligvis været inddraget i folketingsudvalgets overvejelser. Det hævdes, at cirkulæret, der blev til i samarbejde mellem justitsministeren og folketingsudvalget i 1969, har virket uheldigt ved at forhindre indgriben over for forbrugerne. I andre lande er også forbrugerbesiddelse kriminaliseret og ofte med en betydelig straf. Dette er bl. a. tilfældet i USA og England, uden at dette dog har medført en effektiv bekæmpelse af ungdomsnarkomanien. Der kan måske være grund til at overveje ændringer i cirkulæret, men jeg tror ikke, at den fremgangsmåde, som anvendes i USA og England, altså en egentlig straffesanktion i videre omfang over for forbrugerne, fører til et bedre resultat, men det må være naturligt at fastslå, at cirkulæret ikke forhindrer indgreb over for narkotikahandel af enhver art, samt at forbrug af narkotika, derunder hash, ikke er lovligt, selv om man er tilbageholdende med hensyn til at straffe forbrugerne, og navnlig er man tilbageholdende med hensyn til at sætte politiet på denne opgave af hensyn til den opgave, som må være politiets egentlige: at finde frem til narkotikahandlerne.

Jeg har nævnt, at retspraksis nu har udviklet sig således, at der af højesteret er lagt en linje med hensyn til straf for narkotikahandel, en linje, som jeg finder tilfredsstillende, og derfor må spørgsmålet om den fremtidige tiltalepraksis nu henlægges til rigsadvokat og justitsministerium, der må foretage de nødvendige ændringer i cirkulæret i overensstemmelse med sædvanlig administrativ praksis. Det kan ikke være naturligt, at man fra folketingsudvalgets side skal beskæftige sig med de administrative ændringer, som justitsministeren i samarbejde med rigsadvokaten måtte finde anledning til at foretage. Det er dette standpunkt, regeringspartierne har taget vedrørende dette spørgsmål.

På hvilke områder bør der efter narkotikaudvalgets opfattelse ske en indsats? Jeg